

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: H. F., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v
Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739
51 Vyšní Lhoty (dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké
policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem
Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 13.4.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.4.2023 č.j. KRPP-
120020-42/ČJ-2022-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 13.4.2023 předanou k poštovní přepravě České poště Ostrava 1 dne 17.4.2023 a soudu doručenou dne 18.4.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.4.2023 č.j. KRPP-120020-42/ČJ-2022-030022, jehož kopie byla připojena a kterým bylo rozhodnuto tak, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, stanovená na 60

(šedesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody v Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, pod č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022, prodloužená Rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022 o dalších 60 (šedesát) dní, prodloužená Rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020-30/ČJ-2022-030022 o dalších 60 (šedesát) dní, následně prodloužená Rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020-34/ČJ-2022-030022 o dalších 60 (šedesát) dní se s odkazem na § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců prodlužuje o dalších 60 (šedesát) dní, tj. celkem na 300 (třista) dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 15.08.2022 v 10:15 hodin.

2. **V podané žalobě** žalobce nejprve uvedl, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu z důvodu, že byla zkrácena jeho práva. Domnívá se, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Namítal, že v jeho případě neexistuje reálný předpoklad vyhoštění a doba prodloužení zajištění o dalších 60 dnů žalovaný stanovil nepřezkoumatelným způsobem a má za to, že dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit jeho vyhoštění. Žalobce připomněl, že neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení reálného předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Hodnocení, zda je předpoklad vyhoštění reálný, se nezakládá na jistotě, ale na pravděpodobnosti. Stačí tedy, že reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje a v zajištění cizince nelze pokračovat - to je i jeho případ.

Žalobce předně uvedl, že zajištění a jeho prodloužení představuje zcela mimořádný institut cizineckého práva. Rozhodnutím podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán prodlužuje dobu zajištění a stanoví dobu, o kterou se doba zajištění prodlužuje. Doba zajištění nesmí překročit 180 dní a počítá se od okamžiku omezení svobody (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), resp. 365 dnů, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí (§ 125 odst. 3 téhož zákona). Napadené rozhodnutí postrádá výčet úkonů a časový odhad, které bude nutné v řízení ještě provést, a to přesně individuálně na situaci žalobce, když aktuálně není ani ověřena jeho totožnost. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze popisuje, jak komunikuje s Velvyslanectvím Tuniska, je rozepisováno, co již bylo vykonáno a jak bylo velvyslanectví urgováno – konkrétně strana 3 až 5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je časový odhad, ale tento je na žalobce již zcela nepřiléhavý. Žalovaný popisuje, že ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniska je minimálně dva měsíce až tři. Takový časový úsek v procesu již na žalobce vůbec nedopadá. Argumentace tímto časovým údajem ze strany žalovaného je již zcela formalistická, šablonovitá, nedopadající na situaci žalobce. Žalovaný již dne 6.9.2022 na příslušné velvyslanectví odeslal veškeré dokumenty týkající se zjišťování totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. Žalobce za však celou dlouhou dobu svého zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad. Z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění žalobce dojde během lhůty prodlouženého zajištění, tedy během lhůty 60 dní. Žalobce je zajištěn od 15.8.2022 a stále není ani ověřena jeho totožnost.

Žalovaný fakticky přepisuje důvody pro zajištění z předchozích rozhodnutí a v části týkající se skutkových okolností věci přidal pouze sdělení o datech urgency na příslušné velvyslanectví. Tedy důvody pro rozhodnutí o prodloužení zajištění zůstaly nezměněny. Již

při vydání původního rozhodnutí o zajištění žalovaný pracoval se stejnými informacemi jako v době vydání každého rozhodnutí o prodloužení zajištění, a to, že žalobce nemá cestovní doklad, že bude nutné zajistit na příslušném zastupitelském úřadě ověření jeho totožnosti a následně požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaný rovněž věděl, že bude nutné zajistit eskortu přes dotčený stát a komunikaci s domovským státem žalobcem.

Z napadeného rozhodnutí navíc vyplývá, že se správní orgán nezabýval otázkou, zda žalobce není zranitelnou osobou z důvodu jeho zdravotního stavu. U žalobce se po sérii prodloužení zajištění rozjelo psychické onemocnění a z tohoto důvodu navštěvuje lékaře v ZZC, který podezření rovněž potvrzuje, a rovněž psycholožku. Vzhledem k tomu, že žalobce již někdy neví, co říká, mluví bez souvislosti, což u žalobce jako velmi schopné osoby, která byla schopna se naučit jazyky (i český jazyk — viz podání) je velmi zarážející a alarmující. Je tedy nanejvýš nutné, aby mu byla poskytnuta lékařská pomoc včas a dostatečně. Pokud by se touto otázkou žalovaný zabýval, dospěl by jistě k závěru, že jde o podezření na poškození zdraví trvalého charakteru, pro které je třeba zajištění podle § 126b odst. 2 zákona o pobytu cizinců ukončit, jinak žalobci hrozí závažná újma na zdraví.

Závěrem žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a dobu zajištění obsaženou ve výroku napadeného rozhodnutí za nepřiměřenou, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil v celém rozsahu a aby bylo jeho zajištění ukončeno bez zbytečného odkladu.

3. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku dle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 6.4.2023 č.j. KRPP-120020-42/ČJ-2022-030022**, bylo rozhodnuto tak, jak uvedeno shora, že se podle § 124 odst. 3 zákona o **pobytu cizinců**, doba zajištění za účelem správního vyhoštění se s odkazem na § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců prodlužuje o dalších 60 (šedesát) dní, tj. celkem na 300 (třista) dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 15.08.2022 v 10:15 hodin.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce byl kontrolován hlídkou policie Spolkové republiky Německo (dále jen **SRN**) dne 14.8.2022 v 08:22 hodin ve vlaku ALX 362 na trase Praha – Nürnberg, ve stanici Furth im Wald, při vstupu do SRN. Při kontrole nepředložil žádné doklady, které by jej opravňovaly ke vstupu a pobytu na území SRN, a proto byl policií SRN zadržen a dne 15.8.2022 v 10:00 hodin v Domažlicích na základě readmisní dohody mezi Českou republikou (dále jen **ČR**) a SRN předán žalovanému. Provedenou lustrací nebylo zjištěno, že by žalobce měl v ČR povolen jakýkoli druh pobytu, a proto byl dne 15.8.2022 v 10:15 hodin dle § 27 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o Policii**), zajištěn a eskortován na Policii ČR, Krajské ředitelství Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení bytových kontrol, pátrání a eskort, k provedení dalších úkonů.

Na základě výše uvedených skutečností bylo s žalobcem dne 15.8.2022 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 15.8.2022 sepsal správní orgán s žalobcem protokol o výsledku účastníka správního řízení sepsaného pod č.j. KRPP-119915-8/ČJ-2022-030022 ve spise vedeném pod č.j. KRPP-120020-1/ČJ-2022-030022 (dále jen **protokol**), kde potvrdil výše uvedené skutečnosti a dále mimo

jiné uvedl, že se jmenuje H. F., nar. X, st. přísl. X, trvale bytem X. Do ČR přicestoval dne 13.8.2022 vlakem ze Slovenska. Z Tuniska vycestoval 1.7.2022 letecky do Turecka dále přes Řecko, Chorvatsko, Srbsko, Maďarsko, Slovensko. Cestovní doklad měl vydaný, ale v Řecku mu někdo ukradl tašku i s cestovním dokladem. Nevěděl o tom, že k pobytu v ČR potřebuje povolení, jiný doklad nemá. Jeho otec se jmenuje N. F., datum narození nezná, je mu asi 65 let, bydlí ve svém domě na adrese X. Jeho matka R. F., již zemřela v roce 2009. Má jednoho bratra a dvě sestry. S otcem bydlí mladší sestra. Ostatní sourozenci již mají své rodiny, žijí jinde. Má středoškolské vzdělání, studoval 12 let. Vojenský výcvik neabsolvoval, zaplatil peníze, aby nemusel na vojnu. S cestou do Evropy mu nikdo nepomáhal. V minulosti měl povolený pobyt v Holandsku, ale ten mu již propadl. Nikde jinde povolený pobyt nemá. Pro legalizaci pobytu na území ČR nic neučinil, ČR pouze projížděl. V Tunisku si nějaké pojištění dělal, ale u sebe nemá nic, čím by to doložil. V ČR nikoho nemá, s nikým nesdílí společnou domácnost, nemá tady žádné příbuzné, ani zde nemá nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Z Tuniska vycestoval 1.7.2022, otec na něj tlačil, aby odešel z domu, protože se znovu oženil. V Tunisku má otce, který ho ale doma nechce, sourozenci si žijí své životy. Do Tuniska se vrátit nechce, chtěl by vycestovat do Holandska. V případě návratu do domovského státu se bojí o svůj život, byl několikrát ohrožený na životě ze strany státu, protože o všem otevřeně mluvil. Na území ČR nemá žádný movitý ani nemovitý majetek, závazky ani pohledávky. Má peníze z Holandska, u sebe má asi 400,- Euro. Na území ČR nespáchal žádnou trestnou činnost, ani na něm nebyla páchána. ČR naposledy opustil včera, 14.8.2022, při cestě vlakem do Německa. Nikdy nežádal o mezinárodní ochranu v ČR a ani na území jiného členského státu EU. Je zdravý, žádné léky neužívá. O svém zajištění nepožaduje kohokoli vyrozumívat.

Na základě výše uvedených skutečností bylo 15.8.2022 žalobci vydáno Rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zajištění 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 15.8.2022 od 10:15 hod. Žalobce byl následně umístěn v ZZC. Dne 24.8.2022 byla na Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen **ŘSCP**) pod č.j. KRPP-120020-16/ČJ-2022-030022 odeslána žádost o ověření totožnosti žalobce a následného obstarání náhradního cestovního dokladu k vycestování cestou Velvyslanectví Tuniské republiky v Praze (dále jen **Velvyslanectví Tuniska**). Dne 7.10.2022 byla správnímu orgánu doručena odpověď ŘSCP č.j. CPR-27229-06/ČJ 2022-930311-T247 (KRPP-120020-17/ČJ-2022-030022), kde je mimo jiné uvedeno, že ŘSCP odeslalo dne 6.9.2022 na Velvyslanectví Tuniska veškeré dokumenty týkající se zjišťování totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci, které ale ŘSCP nedoručilo žádnou odpověď k totožnosti žalobce. ŘSCP sdělilo, že v předchozích případech ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniska byla s Velvyslanectvím Tuniska velmi dobrá spolupráce, kdy byl v několika případech vydán náhradní cestovní doklad a následně byla provedena realizace správního vyhoštění. Lhůta odpovědi ze strany velvyslanectví je v těchto případech minimálně dva měsíce, proto dle sdělení ŘSCP není možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 13.10.2022. Dne 11.10.2022 bylo žalobci prodlouženo zajištění Rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j.: KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022 dle § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dní, tj. celkem na 120 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 20.10.2022 žalobce podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu o prodloužení zajištění, ve spise pod č.j.: KRPP-120020-22/ČJ-2022-030022. Krajský soud v Plzni dne 16.11.2022 Rozsudkem pod č.j.: 16 A 28/2022-25 rozhodl o zamítnutí výše uvedené žaloby.

Dne 6.12.2022 bylo správnímu orgánu doručeno sdělení ŘSCP č.j. CPR-27229-08/ČJ-2022-930311-T247 (KRPP-120020-29/ČJ-2022-030022), kde byly zopakovány skutečnosti z odpovědi ŘSCP ze dne 7.10.2022 a mimo jiné zde bylo uvedeno, že v rámci úřední činnosti je ŘSCP známo, že Velvyslanectví Tuniska spolupracuje a ověřuje totožnost, a proto nelze předjímat neověření totožnosti žalobce. Lhůta odpovědi ze strany velvyslanectví je v těchto případech minimálně dva až tři měsíce, v některých případech však může být lhůta na odpověď ještě delší. Po ověření totožnosti, jelikož výše uvedený cizinec odmítá dobrovolný návrat, budou následovat další časově náročné úkony. Po vystavení náhradního cestovního dokladu bude ŘSCP zajišťovat letenky pro žalobce a policejní doprovod, žádat velvyslanectví Tuniska v ČR a velvyslanectví ČR v Tunisku o součinnost pro eskortující policisty. Dále je potřeba zažádat o povolení k tranzitu. Z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění uvedených náležitostí potřebných k realizaci správního vyhoštění trvat až 40 dnů. Na základě výše uvedených skutečností není dle sdělení ŘSCP možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 12.12.2022. Dne 7.12.2022 bylo žalobci prodlouženo zajištění Rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j.: KRPP-120020-30/ČJ-2022-030022 dle § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dní, tj. celkem na 180 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

Dále dne 25.1.2023 byla správnímu orgánu doručeno sdělení ŘSCP č.j. CPR-27229-11/ČJ-2022-930311-T247 (KRPP-120020-33/ČJ-2022-030022), kde byly uvedeny skutečnosti uvedené již v předchozím sdělení a mimo jiné, že Velvyslanectví Tuniska dosud na ŘSCP nedoručilo žádnou odpověď k totožnosti žalobce. Dne 6.12.2022 byl učiněn dotaz prostřednictvím emailu na stav ověřování totožnosti, na který nebylo odpovězeno. Dne 17.1.2023 byl zaslán písemný dotaz na Velvyslanectví Tuniska, ohledně stavu řízení ve věci ověřování totožnosti žalobce. V této věci bylo ŘSCP dne 19.1.2023 telefonicky oznámeno Velvyslanectvím Tuniska, že diplomatická pošta s dokumenty k ověření totožnosti žalobce byla odeslána na Kubu a poté pokračovala přes Francii – Paříž do Tuniska, kam byla doručena dne 9.1.2023, a proto vzniklo dlouhé časové prodlení v ověřování totožnosti. ŘSCP však k této věci dále sdělilo, že v předchozích případech ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniska byla s Velvyslanectvím Tuniska velmi dobrá spolupráce, kdy byl v několika případech vydán náhradní cestovní doklad a následně byla provedena realizace správního vyhoštění. V rámci úřední činnosti je ŘSCP známo, že velvyslanectví Tuniska spolupracuje a ověřuje totožnost, a proto nelze předjímat neověření totožnosti žalobce. Dále byl popsán předpoklad délky odpovědi ze strany Velvyslanectví Tuniska, jak je byla již popsána výše a následné kroky, které bude nutné učinit. Z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění uvedených náležitostí potřebných k realizaci správního vyhoštění trvat až 40 dnů. Na základě shora uvedených skutečností není dle sdělení ŘSCP možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 10.2.2023. Dne 8.2.2023 bylo účastníku řízení prodlouženo zajištění Rozhodnutím o prodloužení zajištění dle § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dní, tj. celkem na 240 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Ve spise pod č.j.: KRPP-120020-34/ČJ-2022-030022.

Dne 4.4.2023 byla správnímu orgánu doručeno sdělení ŘSCP č.j. CPR-27229-16/ČJ-2022-930311-T247 (KRPP-120020-41/ČJ-2022-030022), kde je mimo jiné uvedeno, že dne 15.2.2023 byl učiněn dotaz prostřednictvím emailu na stav ověřování totožnosti žalobce (dotaz byl učiněn na vícero osob), na tento email bylo odpovězeno dne 16.2.2023 s informací o stále probíhajícím ověřování. Dne 2.3.2023, 27.3.2023, 3.4.2023 byly učiněny další dotazy,

na které bylo dne 3.4.2023 odpovězeno písemně s žádostí o opětovné zaslání otisků prstů dotyčné osoby. Dne 4.4.2023 byly požadované otisky prstů zaslány Velvyslanectví Tunisu. ŘSCP však k této věci dále sděluje, že v předchozích případech ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniska byla s Velvyslanectvím Tuniska velmi dobrá spolupráce, kdy byl v několika případech vydán náhradní cestovní doklad a následně byla provedena realizace správního vyhoštění. Dále zopakoval předpokládanou délku následujících úkonů nutných k vyhoštění žalobce, jak jsou uvedeny výše. Na základě shora uvedených skutečností není dle sdělení ŘSCP možné provést realizaci správního vyhoštění účastníka řízení zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 11.4.2023.

Tyto skutečnosti jsou podloženy: Podklady z readmise a správního řízení ve spise č.j. KRPP-120020-1/ČJ-2022-030022, Rozhodnutí o zajištění č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022 ze dne 15.8.2022, Sdělení z ŘSCP č.j. CPR-27229-06/ČJ-2022-930311-T247 ve spise pod č.j. KRPP-120020-17/ČJ-2022-030022, Rozhodnutí o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022 ze dne 11.10.2022, Sdělení z ŘSCP č.j. CPR-27229-08/ČJ-2022-930311-T247 ve spise pod č.j. KRPP-120020-29/ČJ-2022-030022, Rozhodnutí o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020 30/ČJ-2022-030022 ze dne 7.12.2022, Sdělení z ŘSCP č.j. CPR-27229-11/ČJ-2022-930311-T247 ve spise pod č.j. KRPP-120020-33/ČJ-2022-030022, Rozhodnutí o prodloužení zajištění č.j. KRPP-120020-34/ČJ-2022-030022 ze dne 08.02.2023, Sdělení z ŘSCP č.j. CPR-27229-16/ČJ-2022-930311-T247 ve spise pod č.j. KRPP-120020-41/ČJ-2022-030022.

Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje obecné podmínky zajištění, k jednotlivým bodům byl správní orgán veden následujícími úvahami: Správní orgán nemá pochybnosti o věku žalobce, na první pohled je zjevně starší 15-ti let. Žalobce ve správním řízení vedeném pod č.j. KRPP-119915/ČJ-2022-030022 vystupoval pod totožností H. F., nar. X, kdy stejnou totožnost uváděl i policii Německa. Svůj věk nikterak nezpochybnil. Dne 15.8.2022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPP-119915/ČJ-2022-030022 dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na 1 (jeden) rok, které žalobce převzal osobně a nabylo právní moci dne 26.8.2022. Žalovaný dále uvedl, že dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření neuloží u cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce v protokolu uvedl, že chce vycestovat do Nizozemska, ale jak podotkl žalovaný, žalobce nebyl oprávněn ke vstupu do ČR a dále není oprávněn ke vstupu do Nizozemska a ani do jiného smluvního státu. V protokolu žalobce sám mimo jiné uvedl, že v ČR nemá žádnou stálou adresu pobytu, nemá, u koho by mohl bydlet a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, tj. nemá dostatečnou částku k poskytnutí finanční záruky dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu nelze toto zvláštní opatření za účelem vycestování z území žalobci uložit. V tomto daném případě by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že žalobce vycestuje zpět do Tuniska. Správní orgán po zhodnocení všech výše uvedených okolností případu dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť dle tohoto ustanovení je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Žalovaný k tomuto uvedl, že žalobce nechce dobrovolně vycestovat do Tuniska, ale chce cestovat dále do Nizozemska, kde již v minulosti

byl, v současné době v Nizozemsku nemá povolený pobyt a ani v jiném členském státě EU, nemá na území ČR žádnou stálou ani doručovací adresu a nemá platný cestovní doklad. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že žalobce nechce opustit území členských států EU.

K naplnění zákonných podmínek zajištění dle § 125 zákona o pobytu cizinců (prodloužení doby zajištění nad základní dobu 180 dnů) žalovaný uvedl, že první podmínka prodloužení doby zajištění nad základní dobu 180 dnů – uskutečnitelnost vyhoštění v době trvání zajištění – je splněna, neboť příslušný orgán, který vyřizuje nutné doklady k realizaci vyhoštění (ŘSCP) opakovaně uvádí, že spolupráce s velvyslanectvím Tuniska je dobrá a v minulosti došlo v obdobných případech k zajištění všech dokladů a listin a k realizaci vyhoštění občana Tuniska a vrácení zpět do Tuniska. Druhou podmínkou je, že i přes řádné úsilí policie dochází ke zpoždění ze strany třetích stran při získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění. Třetí stranou je v tomto případě Tunisko a její úřady, které zajišťují ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu žalobce. Zpoždění je tedy výhradně na straně Tuniska. Policie vyvíjí zcela bez pochyby řádné úsilí, včas oslovila příslušné orgány Tuniska se žádostí o zajištění nezbytných dokladů k realizaci správního vyhoštění žalobce, navíc opakovaně urguje a dotazuje se na průběh vyřizování žádosti. V tomto konkrétním případě bylo ŘSCP vyzváno k opětovnému zaslání otisků prstů žalobce a toto učinilo obratem dne 4.4.2023. Správní orgán k tomuto dále uvádí, že v této chvíli nemůže činit další kroky k realizaci správního vyhoštění, neboť dle sdělení Velvyslanectví Tuniska stále probíhá proces ověřování totožnosti žalobce. Pokud by žalobce vyvinul z vlastní iniciativy nějaké kroky k urychlení procesu ověření jeho totožnosti, například zasláním rodného listu nebo jiného dokumentu ověřující jeho totožnost, byl by celý proces urychlen. Správní orgán nemůže v současné době více činit, proto je jeho úsilí řádné. Správní orgán tedy konstatoval, že jsou splněny podmínky pro prodloužení zajištění účastníka řízení nad základní dobu 180 dní stanovenou v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný dále zhodnotil možnost uložení zvláštního opatření, kde mimo jiné uvedl, že dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření (a také v souladu s judikaturou NSS) neuloží u cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce v protokolu uvedl, že chce vycestovat do Nizozemska, ale není oprávněn ke vstupu do Nizozemska (do jiného smluvního státu), správnímu orgánu tedy nezbylo než konstatovat, že zvláštní opatření dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze uložit.

Následně se žalovaný zabýval dobou zajištění, když zopakoval dosavadní průběh zajištění žalobce a obsah sdělení Velvyslanectví Tuniska a také ŘSCP, k čemuž uvedl, že doba prodloužení zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívá ve skutečnosti, že až dne 3.4.2023 byla v dané věci doručena na ŘSCP z Velvyslanectví Tuniska odpověď se žádostí o opětovné zaslání otisků prstů žalobce. V rámci předchozí úřední činnosti je ŘSCP známo, že Velvyslanectví Tuniska a ověřuje totožnost u dožadovaných cizinců. Po ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, jelikož žalobce odmítá dobrovolný návrat, a projevil i v době svého probíhajícího zajištění vůli nesouhlasu s vyhoštěním do země původu, budou provedeny navazující časově náročné úkony. ŘSCP bude zajišťovat letenky pro žalobce a policejní doprovod, žádat Velvyslanectví Tuniska v ČR a Velvyslanectví ČR v Tunisku o součinnost pro eskortující policisty. Do vydání cestovního dokladu žalobce nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění žalobce realizuje ŘSCP

vycestování z území v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán konstatoval, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Správní orgán průběžně po dobu zajištění cizince prověřoval a dále prověřovat bude, zda důvody zajištění trvají.

Rovněž se žalovaný zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky žalovaný předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Jedinou překážkou, která v současné době brání realizování správního vyhoštění je, že se doposud nepodařilo ŘSCP ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu, i když komunikuje s Velvyslanectvím Tuniska, které provádí kroky k ověření totožnosti žalobce. Žalovaný se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku NSS a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak již vyplývá z předchozích odstavců, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné. Žalovaný a ani ŘSCP nemohli a nemohou žádným způsobem ovlivnit formu odeslání diplomatické pošty s dokumenty k ověření totožnosti žalobce do Tuniska, neboť k tomuto je oprávněno pouze Velvyslanectvím Tuniska. Velvyslanectvím Tuniska zaslalo dokumenty, jak samo uvedlo, standartním způsobem, avšak došlo k tomu, že předmětná zásilka šla přes Kubu a Francii, čímž došlo k doručení dokumentů do Tuniska až dne 9.1.2023. Na základě uvedeného došlo k prodloužení lhůty pro ověření totožnosti žalobce. Dne 3.4.2023 zaslalo Velvyslanectvím Tuniska na ŘSCP žádost o opětovné zaslání otisků prstů žalobce a to z důvodu, že příslušné orgány Tuniska stále ověřují jeho totožnost. Správní orgán je přesvědčený, že se Velvyslanectvím Tuniska stále pokouší ověřit totožnost žalobce, avšak dobu trvání ověřování totožnosti žalobce nemůže žádným způsobem ovlivnit. Správní orgán nemůže tyto úkony činěné velvyslanectvím žádným způsobem urychlit, neboť v průběhu získávání nezbytných dokladů pro realizaci správního vyhoštění došlo i přes úsilí ŘSCP ke zpoždění ze strany Velvyslanectvím Tuniska. Správní orgán proto přistoupil k prodloužení zajištění žalobce. Správní orgán bude v době trvání zajištění žalobce průběžně zkoumat, zda trvají důvody zajištění, zda nenastaly důvody pro využití mírnějšího opatření (§ 123b zákona o pobytu cizinců) a zda nenastaly skutečnosti negativně ovlivňující realizovatelnost správního vyhoštění. V takovém případě správní orgán žalobce neprodleně propustí ze zajištění.

Následně se žalovaný v souladu s judikaturou NSS zabýval též otázkou zajištění práva na soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů, když NSS v minulosti judikoval, aby bylo dostatečně zajištěno toto právo, měla by doba zajištění být stanovována v cca měsíčních intervalech (z důvodu možnosti podání žaloby ve správním soudnictví pouze 1x proti každému rozhodnutí o prodloužení zajištění). Žalovaný konstatoval, že citovaný nálezn NSS se vztahoval k již neúčinnému znění zákona o pobytu cizinců a účinná zákonná úprava dostatečně zajišťuje právo žalobce na přezkum tohoto rozhodnutí. Správní orgán vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod. Také porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda), zájmy ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území) a dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené uvedeným důvodům zajištění. Správní orgán závěrem konstatoval, že žalobce si své omezení

osobní svobody spolu způsobil, protože porušuje a nerespektuje zákony ČR zejména tím, že na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn. Na území ČR nemá stálou adresu pobytu, chce pokračovat v cestě do Nizozemska. Žalobce v protokolu uvedl, že nemá dostatek prostředků k vycestování z území ČR, nechce vycestovat dobrovolně do Tuniska. Žalobci bylo v ZZC nabídnut dobrovolný návrat ze strany Ministerstva vnitra, to však odmítl. Také žalobce odmítl podepsat předchozí rozhodnutí o prodloužení zajištění, čímž dává najevo svůj odmítavý postoj k vedenému řízení.

Žalobce nerespektoval právní řád ČR, což vede správní orgán k důvodné obavě, že nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Z chování žalobce lze vyvodit, že území ČR nepředstavuje pro žalobce cílovou zemi, proto nebude mít zájem přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Správní orgán konstatoval, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Dále vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod. Správní orgán porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda), zájmy ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území) a dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše.

Na závěr žalovaný konstatoval s ohledem na skutečnost, že žalobce nechce dobrovolně vycestovat do Tuniska a má v úmyslu dále pokračovat do jiného členského státu, v tomto případě do Nizozemska, že nezbyvá než přistoupit k prodloužení zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění, neboť je zde důvodné podezření, že žalobce bude pokračovat dále ve své cestě do Nizozemska.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25.4.2023** mimo jiné popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že postupoval v souladu s právem a má za to, že se důkladně a dostatečně zabýval otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, což i odůvodnil v napadeném rozhodnutí o jeho zajištění. Dále žalovaný uvedl, že důkladně zkoumal zákonné podmínky zajištění dle § 125 zákona o pobytu cizinců a v tomto konkrétním případě byly podmínky zajištění splněny, neboť příslušný orgán ŘSCP, který zajišťuje potřebné doklady k realizaci, tj. náhradní cestovní doklad pro žalobce, opakovaně uváděl, že realizace správního vyhoštění žalobce zpět do Tuniska je reálná. Žalovaný uvedl, že dne 3.4.2023 požádalo Velvyslanectví Tuniska ŘSCP o opětovné zaslání otisků prstů žalobce a dne 4.4.2023 mu zaslalo ŘSCP požadované. V současné době dochází ke zpoždění samotné realizace ze strany Tuniska a jejich úřadů a žalovaný nemůže žádným způsobem ovlivnit jimi činěné dílčí kroky.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce v protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 15.8.2022 uvedl, že se cítí zdravý a žádné léky neužívá. O tom, že se žalobci zhoršil zdravotní a psychický stav po sérii prodloužení jeho zajištění, neměl žalovaný žádné informace. Žalovaný uvedl, že žalobce je umístěn v ZZC, kde je možné mu poskytnout lékařskou i psychologickou péči. Proto žalovaný na žádost soudu vyžádal od zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra Vyšší Lhoty zdravotní dokumentaci žalobce a zprávy od psychologů, která poskytuje žalobci pomoc. Tyto dokumenty jsou součástí spisu a vedené pod č.j. KRPP-120020-49/ČJ-2022-030022. Dle vyjádření Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, Odboru Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty je zřejmé, že žalobce si svá poranění způsobil vždy účelově a to až poté, kdy mu žalovaný předal rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dále byly doloženy zprávy o poskytnutí psychologické intervence žalobce, ze

kterých není patrné, že by měl vážné psychické problémy. Žalovaný si nad rámec vyžádal od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ve Vyšních Lhotách úřední záznamy o hlášení mimořádných událostí žalobce, ve kterých je popsáno jeho chování v zařízení, ve spise vedené pod č.j. KRPP-120020-44/ČJ-2022-030022. V těchto hlášeních o mimořádné události je v několika případech žalobce uváděn jako agresor/viník.

Také bylo uvedeno, že žalobce zaslal Krajskému soudu v Plzni společně s žalobou dopis, ve kterém uvedl, že žil v Holandsku 5 let legálně, a to od roku 2017 do roku 2022 a také, že česká policie mu zabavila veškeré dokumenty (studentský průkaz, kartu zdravotní pojišťovny, pracovní průkaz, průkaz k povolení pobytu, atd.) Žalovaný k této věci uvedl, že žalobce byl dne 15.8.2022 převzat od policie Spolkové republiky Německo dle readmisní dohody mezi Německem a ČR společně s jeho osobními věcmi a po předání sepsal žalovaný seznam dočasně odebraných věcí žalobce ve spise pod č. j. KRPP-120020-10/ČJ-2022-030022, ale žalovaný nikdy nedisponoval výše uvedenými doklady (žalobce). Věci, které byly žalobci dočasně odebrány na oddělení, mu byly vráceny v ZZC. Žalovaný si dále dne 24.4.2023 vyžádal cestou Ředitelství služby cizinecké policie, Národního situačního centra ochrany hranic, informaci k pobytu žalobce v Nizozemsku. K tomuto bylo žalovanému sděleno, že žalobce nemá v současné době v Nizozemsku povolen žádný druh pobytu, v minulosti měl v Nizozemsku povolen pobyt, který mu však byl zrušen z důvodu nesplnění podmínek. Žalovaný dále požádal ŘSCP o zjištění bližších informací k uváděnému předchozímu pobytu žalobce, odpověď dosud neměl k dispozici.

Následně se žalovaný také vyjádřil k odkladnému účinku a uvedl, že nesouhlasí s jeho přiznáním. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení a také souhlasil, aby soud rozhodl bez jednání, nepožadoval osobní zastoupení na jednání.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6.4.2023 i ve vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 25.4.2023 odpovídají obsahu spisu. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 6.4.2023 žalobce převzal osobně dne 6.4.2023 za přítomnosti tlumočnicka jazyka arabského.
7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání

rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

9. Dle **§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců** „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
10. Podle **§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** „Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
11. Dle **§ 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců** platí, že „policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.“
12. Podle **§ 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců** „Doba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
13. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 6.4.2023 z důvodů v ní uvedených. Soud však žalobu neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené. V této věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
14. Nejprve soud uvádí, že již ve věci zajištění žalobce a prodloužení doby zajištění žalobce zdejší soud rozhodoval v předchozích řízeních vedených pod sp. zn. 16 A 28/2022 a 16 A 8/2023. Vzhledem tomu, že mnohé argumenty žalobce zůstávají stejné, soud odkazuje na svá předchozí rozhodnutí v uvedené věci a současně částečně zopakuje svoji předchozí argumentaci.
15. Na úvod soud uvádí, že podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (dále jen **Směrnice 2008/115**) platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4). Různé jazykové verze směrnice používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie (dále i **SD EU**) k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, Said Šamilovič Kadzoev (Chučbarov) ze dne 30.11.2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 Směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a

že ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotyčný bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 Směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, Mahdi, ze dne 5.6.2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.

16. Nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění však nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný. V této věci žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo a je způsobeno výlučně pasivitou orgánů země původu žalobce v kombinaci s tím, že sám žalobce cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti totiž nelze klást k tíži žalovanému (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 7 Azs 336/2018-70 ze dne 25.4.2019, č.j. 6 Azs 353/2018-20 ze dne 13.2.2019, č.j. 10 Azs 275/2015-40 ze dne 27.4.2016, č.j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16.3.2016).
17. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciální), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS ze dne 14.4.2016 č.j. 9 Azs 2/2016-71 a č.j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 Směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelsí přípustné době zajištění.
18. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spise. Žalovaný spolu s ŘSPC učinil a činí veškeré kroky k uskutečnění vyhoštění žalobce včas, vynakládají veškerou možnou iniciativu, která je z jejich strany možná. V současné době je postup žalovaného závislý především na součinnosti zastupitelského úřadu Tuniska, který také postupně činí kroky k ověření identity žalobce. Skutečnost, že obstarání náhradních dokladů ztěžuje zastupitelský úřad země původu žalobce, je zákonem výslovně předvídaným důvodem pro prodloužení zajištění (§ 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců], takže tuto skutečnost zjevně lze klást k tíži žalobce. Nemění se nic ani na tom, že problémy s identifikací žalobce mají původ právě na jeho straně – cestoval přes několik států EU bez svého cestovního dokladu, aniž by se pokusil zajistit si nový cestovní doklad. Je tedy na místě, aby nesl všechny – i negativní – následky takového jednání.
19. K uvedenému soud poukazuje také na rozsudek NSS ze dne 16.8.2021, č. j. 6 Azs 129/2021-31: „Zajištění stěžovatele bylo prodlouženo právě s ohledem na délku procesu vydání náhradního cestovního dokladu, kterou však zapříčinily prodlevy na straně tuniských orgánů. Z ničeho nevyplývá, že by tyto prodlevy souvisely s neochotou stěžovatele ke spolupráci (například že by chyběly některé údaje o stěžovateli, bez kterých mu nelze vydat náhradní cestovní doklad). Popsaná situace by mohla ospravedlnit prodloužení zajištění podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který umožňuje prodloužit zajištění cizince na více než 180 dnů v případě, že v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí [srov. též čl. 15 odst. 6 písm. b) návratové směrnice].“ Soud má tedy za to, že žalovaný byl dostatečně iniciativní a učinil kroky k realizaci vyhoštění žalobce, která je stále potenciálně možná, proto má tuto námitku za nedůvodnou.

20. Žalobce namítal absenci dílčích kroků, které mají proběhnout v rámci prodloužení zajištění za účelem jeho vyhoštění. Soud k tomuto uvádí, že ohledně odůvodnění doby prodloužení zajištění NSS v rozsudku ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79, konstatoval, že „*správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).*“ Soud na tomto místě musí uvést, že jednotlivé dílčí kroky pro realizaci vyhoštění byly obsaženy v rozhodnutí o prvotním zajištění ze dne 15.8.2022 č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022, a to na straně 4-5 a také žalovaný znovu zopakoval jednotlivé kroky ve výše uvedených rozhodnutích o prodloužení č.j. KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022, č.j. KRPP-120020-30/ČJ-2022-030022, č.j. KRPP-120020-34-ČJ-2022-030022 a také v napadeném rozhodnutí např. na straně 3-5, 9.
21. Soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal, že posledním krokem před samotným vyhoštěním je ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradních cestovních dokladů Velvyslanectvím Tuniska. Je pravdou, že žalovaný neuvedl vlastní úvahu, jak dlouho tento krok potrvá, neboť to není v jeho pravomoci, ale převzal úvahu ŘSCP o délce trvání tohoto kroku na straně Velvyslanectví Tuniska. Jak je uvedena v napadeném rozhodnutí, je to právě ŘSCP, které žádá jednotlivá velvyslanectví o spolupráci a na základě zkušeností s jednáním s Velvyslanectvím Tuniska uvedlo, že jejich odpověď trvala v předchozích případech minimálně 2 měsíce. Žalovaný tedy tyto závěry ze sdělení ŘSCP ze dne 7.10.2022, 6.12.2022, 25.1.2023 a 4.4.2023 převzal, jako podklad k určení doby prodloužení zajištění žalobce. K tomuto NSS ve svém rozsudku ze dne 13.10.2022 č.j. 9 Azs 107/2022-41 uvádí, že „*V rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, splňuje náležitosti odůvodnění konkrétní doby prodloužení úvaha spočívající v převzetí obsahu sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkového zjištění.*“
22. Vzhledem k výše uvedenému má tedy soud za to, že jednotlivé dílčí kroky byly dostatečně popsány a doba prodloužení zajištění byla dostatečně odůvodněna. Dle názoru soudu dosavadní postup žalovaného směřující k vyhoštění žalobce a s tím související jeho zajištění není v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ani s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců či § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu. Z toho důvodu má soud za to, že tato námitka žalobce je také nedůvodná.
23. V návaznosti na výše uvedené soud odkazuje závěry vyjádřené v rozsudcích NSS ze dne 31.7.2013 č. j. 1 As 90/2011-124, kdy vyslovil, že „*rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.*“ či ze dne 10.4.2014 č. j. 2 As 115/2013 - 59, kdy NSS

konstatoval, že „... pokud se skutkové okolnosti, které byly podkladem rozhodnutí o zajištění cizince, nezměnily, postačí při rozhodování o prodloužení zajištění na toto odůvodnění odkázat a není tak nutné znovu zevrubně popisovat důvody, které policii k zajištění přiměly.“ Soud má z toho důvodu za nedůvodné námitky týkající se opakovávání informací, stejně tak jako námitek týkajících se pracovní se stejnými informacemi, jaké byli obsaženy v předcházejících rozhodnutí o zajištění a prodlužování zajištění.

24. K námitce žalobce týkající se zabývání se možností, zda žalobce není zranitelnou osobou z důvodu jeho zdravotního stavu, si zdejší soud vyžádal veškerou zdravotní dokumentaci žalobce vydanou v ZZC a také veškeré zprávy psycholožky Mgr. Lenky Kujevské, která trvale poskytuje psychologické služby v ZZC. Soud z těchto zpráv zjistil, že žalobce si svým účelovým chováním způsobil poranění hlavy. Psycholožce sdělil, že se tak stalo ve vzteku, když už předtím měl podobnou zkušenost s nezvládnutím svého vzteku. Také sdělil, že se nikdy nepokusil o sebepoškození. Psycholožka ve svých zprávách dále uvádí, že je žalobce psychicky dekompenzován a že na něj negativně působí délka pobytu v zařízení. Kromě výše zmíněné agrese a úzkosti, však soud nenašel žádné další psychické problémy. Žalobce také odmítá jakoukoliv medikaci.
25. Do spisové dokumentace byla zařazena také hlášení o mimořádných událostech žalobce během jeho pobytu v ZZC, z nichž vyplývá, že žalobce byl opakovaně označen jakožto agresor/viník, když se např. pokusil přelézt zábradlí a skočit dolů, řval na přítomné osoby, rozběhl se proti hlavnímu hydrantu a začal o něj tlouct silně hlavou, ničil majetek, vyhrožoval pracovníkům ZZC násilím, protestoval, vnášel a přechovával zakázané předměty. Žalobce tak prokazatelně opakovaně psycholožce o svém chování v ZZC nemluvil pravdu, když několikrát uváděl např., že dodržuje pravidla ZZC, nevyhledává konflikty, neničí žádné vybavení atd. Soud tak nemůže vyloučit, že je zde možnost, že žalobce neuvádí pravdivé informace také o svém psychickém stavu.
26. Soud má za to, že psychické problémy žalobce jsou přiměřené jeho situaci, kterou si však zavinil vlastním chováním, když nelegálně cestoval přes několik států EU bez cestovního dokladu. Žalobci se také dostává náležitá lékařská pomoci, když pravidelně dochází k psycholožce v ZZC. I přes jeho tvrzení o závažnosti jeho psychických problémů, žalobce stále odmítá jakoukoliv medikaci. Žalobce byl také umístěn do ZZC Vyšní Lhoty, které je zařízením daného typu v rámci ČR nejvhodnější pro osoby se zdravotními problémy. V tomto zařízení je žalobci zaručen přístup k pravidelné profesionální lékařské péči, kterou dle jeho tvrzení nyní potřebuje. Soud má tak za to, že z lékařských zpráv založených ve správním spise nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce vyžadoval péči přesahující možnosti ZZC Vyšní Lhoty. Pokud by se ostatně následně ukázalo, že žalobci v dotčeném ZZC nemohla být náležitá zdravotnická péče poskytnuta, lze postupovat podle § 176 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. zajistit její poskytnutí u poskytovatele zdravotních služeb mimo ZZC; jak mu již byla jednou poskytnuta během jeho úrazu hlavy. Soud má proto tuto námitku žalobce za nedůvodnou.
27. Na závěr soud uvádí, že neshledal v napadeném rozhodnutí žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, ale také v souladu s čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, vydané v souladu s platnou právní úpravou a obsahující dostatečné i srozumitelné odůvodnění, ač je žalobce opačného názoru.

28. Vzhledem ke všem zjištěným rozhodným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení nepožadoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 5. května 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně